

— Ами защо оставяшъ това трапче наоколо? попитахъ азъ.

— Това трапче о таз ихъ нарочно да се пълни отъ дъждоветъ и снѣговетъ съ вода, която да пои фиданката, отговори татко.

Слѣдъ това татко привърза фиданката о колчето съ лика и така я оставихме прѣзъ зимата. Прѣзъ другата пролѣтъ фиданката се раззелени и буйно израсте. Подиръ нѣколко години тя стана голѣмо орѣхово дърво. Лѣтъ ние си почивахме подъ неговата сѣнка. И колко весели и щастливи часове сме прѣживѣли сѣмейно тукъ.

Обичамъ азъ това дърво, което е расло наедно съ менъ и съ което сж свързани толкова мили за менъ спомени! Обичамъ азъ това дърво, което е гордостъта на нашата родна стрѣха! Обичамъ азъ това дърво, особено есень, когато е окичено съ хиляди плодове!

И желалъ бихъ всички млади чататели на „Българче“ да си посадятъ по едно овощно дърво. Тогава нашата скъпа и мила татковина ще заприлича на хубава — райска градина.

гр. Гор.-Орѣхов.

В. Василевъ.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Проходилъ.

(На Колю Д-ръ Грънчаровъ).

Годинка цѣла изтече
Отъ деньтъ му рожденъ;
На кракъ Колю стана вече,
Той е честитъ, блаженъ!...

До този часъ по кревата
Колчо нашъ се влачи;
Сега стжпилъ на земята —
Бавно напрѣдъ крачи...

Т. Къневъ.

